

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 78/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (pôvodne Okresného súdu Bratislava III) v konaní sp. zn. B3-25Cb/98/2021 (pôvodne sp. zn. 25Cb/98/2021) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. februára 2025 v znení jej doplnenia z 12. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-25Cb/98/2021 (pôvodne sp. zn. 25Cb/98/2021). V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv, prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 7 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že predmetom napadnutého konania je žaloba o zaplatenie peňažnej sumy 55 556,28 eur spolu s príslušenstvom, ktorú podal sťažovateľ proti obchodnej spoločnosti Automobilové opravovne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a.s., Sklabinská 20, Bratislava, IČO 00 156 621 (ďalej len „žalovaný“), na okresnom súde 1. apríla 2021. Sťažovateľ je toho názoru, že mestský súd postupuje v napadnutom konaní prietáhovo, keďže konanie „nie je (ne)právoplatne skončené v merite veci, v časti náhrady trov konania a ich výšky

ani po 3 rokoch, 10 mesiacoch a 1 týždni odo dňa podania žaloby. Porušovateľ je tak napriek neprimeranej a neprípustnej dĺžke konania naďalej nevedie efektívne kroky k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, pričom v namietanom konaní sa naďalej vykonáva dokazovanie.“. Navyše mestský súd síce v napadnutom konaní vykonáva dokazovanie na účely riadneho zistenia skutkového stavu veci, po ktorého vykonaní však „bude nevyhnutné vo veci rozhodnúť, rozsudok písomne vyhotoviť a doručiť procesným stranám s tým, že neúspešná procesná strana bude môcť podať voči rozsudku odvolanie, čím sa konanie opakovane dostane pred odvolací súd, ktorý bude taktiež potrebovať nevyhnutnú dobu na rozhodnutie. Nehovoriac o tom, že odvolací súd bude môcť prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie.“. V konkrétnostiach sťažovateľ poukázal na prieťah v napadnutom konaní v časovom úseku od 9. októbra 2023, keď sa vo veci konalo pojednávanie, do konania ďalšieho pojednávania 28. októbra 2024, čo je prieťah v trvaní 1 roka a 2 týždňov. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ zvýraznil, že mestský súd vec síce 12. februára 2025 opätovne pojednával, ale pojednávanie následne odročil na 12. máj 2025 na účely vykonávania dokazovania výsluchom 2 svedkov, ktorí budú predvolaní aj pod hrozbou uloženia pokuty. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že „namietané konanie nebude možné ukončiť v čase do vykonania ďalšieho pojednávania, ktoré je vytyčené na deň 12.05.2025, pričom v čase konania predmetného pojednávania bude celé namietané konanie trvať už viac ako 4 roky, 1 mesiac a 1 týždeň.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

5. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

6. Ústavný súd v prvom rade negatívne reflektuje spôsob argumentácie sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti, ktorý sa domáha vyslovenia porušenia ním označených základných práv poukazom len na samotnú dĺžku napadnutého konania mestského súdu, ktorá nie je už podľa jeho názoru ústavne konformná, resp. namieta, že konanie trvá po už ústavne neudržateľnú dobu troch rokov a desiatich mesiacov v čase podania ústavnej sťažnosti, bez uvedenia bližších konkrétnych skutočností. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoj už judikovaný názor, podľa ktorého je povinnosťou sťažovateľa riadne odôvodniť podanú sťažnosť konkrétnymi skutkovými okolnosťami, nie iba poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania so záverom jej ústavnej neudržateľnosti. Na posúdenie prípadných priet'ahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 266/2021 z 29. júna 2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 88/2021). Inými slovami, ak ústavný súd ani pri vynaložení adekvátneho úsilia nevie v ústavnej sťažnosti dohľadať skutkové a právne dôvody vo vzťahu k namietanému postupu orgánu verejnej moci konať bez zbytočných priet'ahov (všeobecný údaj, kedy konanie začalo, resp. ako dlho trvá nestačí), resp. ich nevie v prejednávanej veci dohľadať v rozsahu potrebnom na komplexné ústavnoprávne posúdenie (bez toho, aby si ich musel z vlastnej iniciatívy zabezpečiť), musí byť ústavná sťažnosť odmietnutá z dôvodu, že nemá náležitosti ustanovené zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 35/2024).

7. Práve takýmto nedostatkom trpí sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť, keď sťažovateľ okrem jedného časového úseku napadnutého konania (od 9. októbra 2023 do 28. októbra 2024) bližšie nerozvádza a nešpecifikuje postup mestského súdu, pričom až protirečivo na jednej strane konštatuje neprimeranú dĺžku napadnutého konania v trvaní takmer štyroch rokov (ktorá nie je extrémna tak, aby podmienila opodstatnenosť ústavnej sťažnosti bez štandardného kritériálneho prieskumu) a na strane druhej sám poukazuje na to, že mestský súd vykonáva dokazovanie na účely riadneho zistenia skutkového stavu veci, s čím má korešpondovať aj uskutočnenie pojednávania 12. februára 2025 a nariadenie následného termínu pojednávania na 12. máj 2025 na účely vypočutia svedkov (ktorí budú predvolávaní pod hrozbou uloženia pokuty, čo je logicky možné

interpretovať tak, že ich mestský súd bezúspešne predvolával už v skoršom časovom úseku konania). Nie je možné aprobovať sťažovateľom ponúkaný postup, keď konkrétne skutkové okolnosti postupu mestského súdu, ktoré mali viesť k jeho priet'ahovému postupu v napadnutom konaní, sťažovateľ nahrádza len všeobecnými právnymi východiskami vyplývajúcimi z rozhodovacej činnosti ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sú verejne dostupné, a to bez preukázania ich konkrétnej príčinnej súvislosti s postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Inými slovami, „Ani kvantita obsahu ústavných sťažností vygenerovaná prevažne prepisovaním všeobecných judikatúrnych východísk, ktoré ústavný súd pozná a ktoré nemajú žiadny faktický skutkový súvis so špecifickým postupom orgánov verejnej moci v rámci konkrétneho namietaného konania, nemôže oslobodiť sťažovateľov od povinnosti splniť si zákonnú povinnosť podať ústavnú sťažnosť so všetkými všeobecnými a osobitnými náležitosťami vrátane popisu skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa ich názoru dôjsť k porušeniu ich základných práv a slobôd (§ 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde).“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 35/2024). Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

8. Pokiaľ by ústavný súd aj pristúpil k preskúmaniu sťažovateľom označeného obdobia nečinnosti od 9. októbra 2023 do 28. októbra 2024 (ako jediného konkrétneho poskytnutého údaj), musel by konštatovať protirečivosť predostretej argumentácie. Tento záver čiastočne vyplýva nielen z už predostretej rozhodovacej praxe ústavného súdu (odsek 5, v prípade aprobovania označenej doby konania ako priet'ahu), ale aj pri akceptácii prílišnej dĺžky absencie procesnej aktivity súdu aj z obsahu zápisnice o pojednávaní z 9. októbra 2023. Z nej vyplýva, že mestský súd vo veci pojednávať nemohol z dôvodu ospravedlnenej neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa (ktorý sťažovateľa zastupuje aj v konaní o ústavnej sťažnosti), ktorý žiadal o ospravedlnenie z pojednávania z dôvodu potreby podrobného vyjadrenia sa k podaniu žalovaného z 5. októbra 2023 za súčasne prítomného argumentu o možnom kreovaní inej vlády Slovenskej republiky z dôvodu predčasných parlamentných volieb. Mestský súd pri odročení pojednávania na neurčito poukázal aj na to, že oznámi nový termín pojednávania až po tom, ako bude v inom konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/97/2021 vypočutý navrhnutý svedok. Tento postup mestského súdu hodnotí ústavný súd optikou svojej rozhodovacej praxe, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 865/2014, II. ÚS 484/2016). Predmetné zistenie by oslabovalo presvedčivosť argumentácie sťažovateľa pre možnosť vyhovieť ústavnej sťažnosti v tomto jej vecnom prvku, pričom aj na podklade uvedeného zistenia je potrebné poukázať na opodstatnenosť už skôr vysloveného právneho názoru o dôslednom uvedení konkrétnych skutkových okolností postupu orgánu verejnej moci pri namietanom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 6 a 7).

9. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu